

ČEKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **L. D.**
ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Vinařice
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Dvořáčkem
sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Vinařice**
sídlem Vinařice 245

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované,

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalované spočívající v neumožnění telefonního kontaktu s V. B., A. B., F. B. a P. Š., byl nezákonný.
- II. Žalované se přikazuje, aby žalobci ode dne právní moci tohoto rozsudku umožnila telefonní kontakt s A. B. a P. Š.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci JUDr. Vladimírovi Dvořáčkovi se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 22 518,10 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V posuzované věci jde o to, za jakých podmínek má osoba ve výkonu trestu odnětí svobody právo na telefonní kontakt s osobou blízkou podle § 18 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, a jinou osobou § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, a jakým způsobem má věznice právo splnění zákonných podmínek ověřovat.

Stanoviska účastníků

2. Žalobce v *žalobě* podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tvrdil, že vykonává dlouholetý trest odnětí svobody za majetkovou trestnou činnost. Do výkonu trestu nastoupil ve Vazební věznici Praha-Ruzyně, následně trest odnětí svobody vykonával ve Věznici Ostrov a Věznici Kynšperk nad Ohří a od června 2024 vykonává trest odnětí svobody ve Věznici Vinařice. Ve Věznici Ostrov byl žalobci umožněn telefonní kontakt s osobami blízkými – žalobcovou bývalou přítelkyní V. B. (od 7. 12. 2020) a žalobcovým strýcem A. B. (od 13. 10. 2022) i s duchovními bratry Církve adventistů sedmého dne F. B. a P. Š. (od 29. 6. 2023). I poté, co byl žalobce přemístěn k výkonu trestu odnětí svobody do Věznice Kynšperk nad Ohří, mu byl telefonní kontakt s těmito osobami bez dalšího zachován. Po žalobcově přemístění k výkonu trestu odnětí svobody do Věznice Vinařice ovšem žalovaná vyžadovala, aby žalobce opětovně vyplnil formuláře ke schválení telefonních kontaktů s tím, aby s požadovanými (výše uvedenými) osobami doložil „kontakt dvěma nebo třemi dopisy“. Dne 26. 7. 2024 žalovaná žalobci oznámila, že nebyl schválen žádný z požadovaných kontaktů. Až následně („po určité době“) a po doložení vzájemné písemné korespondence žalovaná schválila V. B. (od 26. 8. 2024) jako osobou blízkou a F. B. (od září 2024) jako duchovního. S A. B. a P. Š. však žalovaná žalobci neumožnila telefonní kontakt.
3. Postup žalované je podle žalobce v rozporu s právními předpisy. Odkázal na § 18 a § 20 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, § 25 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody a čl. 12 Vnitřního řádu pro odsouzené Věznice Vinařice. Z nich plyne, že odsouzený má zákonem zaručené právo na užití telefonu ke kontaktu s osobou blízkou v době vymezené vnitřním řádem věznice. V zájmu nápravy odsouzeného nebo z jiného závažného důvodu lze odsouzenému povolit použití telefonu ke kontaktu s jinou osobou. S ohledem na postavení osob poskytujících duchovní službu a právo odsouzeného na poskytování duchovních služeb (a při zohlednění, že se církev mohou podílet na naplňování účelu trestu), je povolení telefonního kontaktu mezi odsouzeným a duchovním žádoucí a žalobce měl právo na telefonní kontakt s duchovními. Věznice jsou oprávněny kontrolovat, zda se jedná o osoby blízké, případně jiné osoby, u nichž lze povolit telefonní kontakt, a to v souvislosti se schválením kontaktů nebo kdykoli, pokud by vznikly důvodné pochybnosti ve vztahu k ochraně bezpečnosti nebo práv jiných osob. Právní úprava však podle žalobce neumožňuje, aby k tomuto prověřování docházelo opakovaně bez důvodných pochybností. Nic nesvědčí o tom, že by při každém přemístění odsouzeného do jiné věznice mělo docházet k novému schválení telefonních kontaktů. Pokud by byl přijat takový závěr, šlo by o nepřípustnou šikanu odsouzených, ale i osob blízkých, neboť vztah s těmito osobami je nejčastěji v praxi a v souladu se zákonem prokazován čestnými prohlášeními. Požadavek na doložení vzájemné písemné korespondence je podle žalobce nesmyslný a nemusí dokládat skutečný vztah mezi odsouzeným a pisatelem dopisu. Nebyl žádný důvod k opětovné kontrole schválených kontaktů a už vůbec k jejich omezení či Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

faktickému zákazu. Pravidelný kontakt s osobami blízkými odporuje podle žalobce účelu trestu a jeho zásadám, jelikož kontakt s osobami na svobodě je zásadní pro možnost vedení řádného života po propuštění (osoby bez rodinných a sociálních vazeb jsou recidivou trestné činnosti extrémně ohroženy).

4. Žalovaná *ve vyjádření k žalobě* uvedla, že žalobce podal celkově 4 žádosti o schválení osob blízkých (i jiných osob) k realizaci telefonních hovorů. Žalovaná schválila žalobci telefonní kontakt s V. B. a F. B. a neschválila telefonní kontakt s A. B., P. Š. a J. S. Osoba blízká je definována mj. v § 22 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a § 125 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Z nich lze dovodit, že pokud není mezi dotčenými osobami dán vztah rodinný, jedná se o osoby blízké jen tehdy, existuje-li mezi nimi natolik silný citový vztah, že by újmu jedné osoby pociťovala druhá osoba jako újmu vlastní. Žalovaná proto ve všech případech posuzuje hloubku vztahu mezi odsouzenými a jednotlivými osobami, přičemž pro tyto případy vychází z tzv. komplexní zprávy, která se zpracovává při vstupním pohovoru s odsouzeným. V této zprávě odsouzený uvede osoby blízké a informuje o tom, zda s těmito osobami udržuje, nebo neudržuje kontakt. Ke každé žádosti odsouzených k realizaci telefonních hovorů je dále připojeno stanovisko vychovatele a sociálního pracovníka. Tito odborní zaměstnanci k žádostem udělují doporučující nebo nedoporučující stanoviska včetně stručného odůvodnění, které slouží jako podklad pro schvalovatele. Jím je vedoucí oddělení výkonu trestu nebo ředitel věznice. Jedním z kritérií, ke kterým žalovaná při schvalování žádostí přihlíží, je i to, zda odsouzený s osobami mimo věznici (průběžně) udržoval nebo udržuje písemný kontakt (korespondenci), telefonní kontakt a zda tyto osoby odsouzeného ve věznici navštívily. U osob příbuzných v řadě přímé se uvedená kritéria neuplatňují, tyto osoby bývají schvalovány bez dalšího.
5. Žalovaná je přesvědčena, že může každý případ posuzovat individuálně, a tedy i opakovaně. Z toho důvodu žalovaná po žalobci požadovala, aby vyplnil formulář ke schválení telefonních kontaktů (i přesto, že tento formulář již vyplnil i v jiných věznicích) a byl požádán, aby s uvedenými osobami doložil písemnou korespondenci (dva až tři dopisy), jež mohla prokázat, zda jsou s ním tyto osoby od žalobcova nástupu do výkonu trestu odnětí svobody v kontaktu. Žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody doposud nikdo nenavštívil. Ve Věznici Vinařice žalobce volal A. B. sedmkrát, avšak ani jeden hovor jeho strýc nepřijal. Duchovního bratra P. Š. žalovaná neschválila, neboť s ním žalobce nedoložil žádný požadovaný způsob kontaktu, přičemž žalobce může komunikovat prostřednictvím telefonu s jiným duchovním bratrem F. B. Může tedy využít duchovních a sociálních služeb F. B. (ale i služeb poskytovaných žalovanou). Pokud jde o telefonní kontakt s F. B., jemu žalobce volal dvanáctkrát, ale volaný hovor přijal jen ve čtyřech případech. Žalovaná tudíž považovala za prokázané, že žalobce si vytvořil jen velmi malý okruh žádoucích kontaktů s osobami mimo věznici.
6. V *replce* žalobce poukázal na to, že žalovaná potvrdila žalobcem tvrzené skutečnosti o pozdním schválení žádostí o umožnění telefonního kontaktu s V. B. a F. B. a neschválení žádostí s A. B. a P. Š. Žalovaná též podle žalobce nepopřela, že v předchozích věznicích byl žalobci telefonní kontakt s těmito osobami schválen. Podle žalobce odsouzenému plyne právo na kontakt s osobou blízkou přímo ze zákona. Toto právo lze omezit jen z důvodů uvedených v zákoně. Z právní úpravy neplyne, že každá věznice má naplnění zákonných podmínek posuzovat samostatně a opakovaně. Pokud je odsouzenému telefonní kontakt jednou schválen, platí to i pro další věznice, ledaže se změní okolnosti, za nichž byla původní žádost schválena. Se změnou okolností je třeba odsouzeného vždy seznámit. Je třeba Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zohlednit účel výkonu trestu a snahu o dosažení vhodných vazeb mezi odsouzenými a osobami na svobodě (a to především v těch případech, kdy jsou tyto vztahy oslabeny v důsledku dlouhodobého výkonu trestu odnětí svobody).

7. V *duplice* žalovaná reagovala, že k prodlení se schválením žádostí nedošlo. Každá věznice má právo samostatně posoudit naplnění podmínek § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody včetně hloubky rodinných vztahů a pravdivost tvrzení uváděných odsouzeným (např. konkrétně tak, že její odborný zaměstnanec volá na uvedená telefonní čísla, čímž dojde k potvrzení nebo vyvrácení pravdivosti údajů). Existenci dostatečně hlubokého vztahu musí řádně vysvětlit a přesvědčivě odůvodnit odsouzený. Ne v každém případě musí po přemístění odsouzeného z jiné věznice žalovaná opětovně posuzovat naplnění podmínek § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, ale může tak postupovat v případě důvodných pochybností. Jelikož žalobce nepředložil písemnou korespondenci s A. B. a P. Š., pochybnosti žalované o tom, že mezi nimi a žalobcem existuje nějaký vztah, byly potvrzeny.
8. V *podání* 31. 3. 2025 žalobce zopakoval svoji dosavadní argumentaci. Ačkoli věznice má právo požadovat, aby odsouzený prokázal, že je osobou blízkou s osobou, u níž žádá schválení telefonního kontaktu, nelze to požadovat opakovaně. Žalobce byl nepřipustně sankciován bez zákonného podkladu.
9. Žalobce *při jednání* zopakoval dosavadní argumentaci. Dodal, že požadavek na opětovné posuzování žádostí je šikanózní. Žaloba má podle žalobce i obecnější přesah, neboť pro odsouzené má možnost telefonicky komunikovat s osobami mimo věznici zásadní význam.
10. Žalovaná *při jednání* uvedla, že osoba blízká je osoba příbuzná v pokolením přímé. Kontakt s jinou osobu sice může věznice též schválit, ale žadatel musí prokázat hloubku vztahu. Při jednání žalovaná poprvé poukázala i na to, že žalobce se ve výkonu trestu odnětí svobody v souvislosti s užíváním telefonu dopustil trestné činnosti.

Splnění podmínek řízení

11. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
12. Podle ustálené judikatury správních soudů je žaloba proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná, jsou-li současně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a přitom byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li splněna byť jen jediná z takto kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odeprít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, či ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 79/2019-61).
13. Žaloba je ve smyslu § 85 s. ř. s. (pokud jde o zápůřčí část žalobního návrhu) přípustná (v případě deklaratorní části žalobního návrhu se tato podmínka neuplatní), neboť žalobce proti nevyhovění žádosti o schválení osob blízkých (a jiných osob) k realizaci telefonních hovorů (k tomu došlo dne 26. 7. 2024) podal dne 31. 7. 2024 podnět podle § 78 zákona o výkonu trestu ve spojení s § 16a a § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 283/1993 Sb., o státním Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zastupitelství. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství neshledal důvod přijímat dozorové opatření a žalobcův podnět odložil jako nedůvodný, o čemž byl žalobce informován vyrozuměním ze dne 24. 9. 2024 (doručeným 26. 9. 2024). V souladu s poučením žalobce podal též další podnět k přezkoumání vyřízení jeho podnětu k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, jež jeho státní zástupkyně shledala taktéž nedůvodným, o čemž byl žalobce vyrozuměn dne 19. 11. 2024.

14. Žaloba byla podána včas (mj. z toho důvodu, že část zásahu stále trvá – nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18) a osobou k tomu oprávněnou.
15. Žalobce se ani nemohl bránit jiným žalobním typem podle soudního řádu správního, protože o jeho žádosti nebylo rozhodnuto žádným formalizovaným rozhodnutím. Kategorie „zásahů“ orgánů veřejné moci, proti nimž soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu, je přitom velmi široká, jedná se fakticky o „*jakékoli jiné akty či úkony veřejné správy směřující proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení*“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Nevyhovění žádosti o schválení osob blízkých (a jiných osob) k realizaci telefonních hovorů tak naplňuje pojem zásahu orgánu veřejné moci, neboť se v souladu s uvedenou definicí jedná o úkon veřejné správy (ke skutečnosti, že Vězeňská služba je orgánem moci výkonné – správním orgánem, který rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob srov. § 1 odst. 3 zákona o vězeňské službě a dále též rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2012, č. j. 8 As 53/2011-73, či ze dne 17. 5. 2012, č. j. 5 As 28/2012-30) směřující vůči jednotlivci (žalobci) a je způsobilý zasáhnout jeho právní sféru, aniž by se jednalo o rozhodnutí (byť se materiálně jedná o rozhodování o právech žalobce, nejedná se o formalizovaný úkon, chybí tedy formální stránka rozhodnutí) či pouhý procesní úkon technicky zajišťující průběh řízení (např. doručování, jednotlivé procesní úkony v rámci provádění daňové kontroly atd.).
16. Zásah byl zaměřen přímo proti žalobci, neboť žalovaná rozhodovala o jeho žádosti, čímž mu neumožnila telefonní kontakt s osobami, s nimiž požadoval. Čtvrtá a pátá podmínka z výše vymezených podmínek (existence zásahu přímo zaměřenému proti žalobci) tak jsou v nyní projednávané věci naplněny. Současně je zřejmé, že v důsledku rozhodnutí žalované o žalobcově žádosti je výsledek takového posouzení žalovanou způsobilý přímo zasáhnout žalobcovu právní sféru. Hlavní otázkou, jež se stala předmětem posouzení, tak byla otázka zákonnosti jednání žalované.

Podstatná skutková zjištění vyplývající z obsahu žalobcova předloženého osobního spisu, shodná tvrzení účastníků a skutečnosti, jež vyšly najevo při jednání

17. Dne 24. 7. 2024 žalobce podal *žádost o schválení osob blízkých (a jiných osob) k realizaci telefonních hovorů*. Jednalo se o V. B. (bývalá družka), A. B. (strýc), D. B. (bratranec), F. B. (duchovní bratr) a P. Š. (duchovní bratr). Vychovatel a sociální pracovník doporučili schválit všechny žalobcem vyjmenované osoby vyjma F. B. K tomu vychovatel uvedl, že ve Věznici Kynšperk byly tyto telefonní kontakty využívány a žalobce na ně též poukázal při zpracovávání komplexní zprávy (její aktualizace). Dne 25. 7. 2024 však vedoucí oddělení výkonu trestu žalobcovu žádost zamítl s tím, že nebyla dostatečně prokázána hloubka vztahu mezi žalobcem a danými osobami podle § 125 trestního zákoníku. Dodal, že pro schválení žalobcových kontaktů je nutné doložit „korespondenční kontakt“.

18. Bývalá žalobcova přítelkyně V. B. se následně žalované dotazovala, z jakého důvodu žalovaná nevyhověla žalobcově žádosti k realizaci telefonních hovorů, což je zřejmé např. z *dopisu ředitele Věznice Vinařice ze dne 13. 8. 2024* adresovaného V. B. Dne 5. 8. 2024 podal žalobce *žádost o povolení jednorázového telefonního hovoru* s V. B., ve kterém jí chtěl vysvětlit požadavky žalované pro schválení osob do seznamu telefonních kontaktů. Té následující den nebylo vyhověno.
 19. Dne 22. 8. 2024 žalobce opětovně podal *žádost odsouzeného o schválení osob blízkých (a jiných osob) k realizaci telefonních hovorů*, v níž požádal o schválení V. B. jako telefonního kontaktu. Konstatoval, že již odůvodnil hloubku jejich vztahu a k žádosti přiložil 2 dopisy od ní. Žalovaná žalobcovu žádost dne 26. 8. 2024 schválila.
 20. Dne 14. 10. 2024 žalobce opětovně podal *žádost odsouzeného o schválení osob blízkých (a jiných osob) k realizaci telefonních hovorů*, v níž požádal o schválení F. B. jako telefonního kontaktu. Vychovatel k žádosti uvedl, že telefonní kontakt s touto osobou byl žalobci povolen ve Věznici Ostrov a doporučil žalobcovu žádost schválit. Vedoucí oddělení výkonu trestu dne 18. 10. 2024 žalobcovu žádost schválil s tím, že má být provedena kontrola telefonních hovorů.
 21. Dne 1. 11. 2024 žalobce opětovně podal *žádost odsouzeného o schválení osob blízkých (a jiných osob) k realizaci telefonních hovorů*, v níž požádal o schválení J. S. (nevlastní syn bývalé přítelkyně) jako telefonního kontaktu. Žalobcově žádosti žalovaná nevyhověla s tím, že na něj žalobce nepoukázal při zpracovávání komplexní zprávy (ani při její aktualizaci). Vychovatel *ve vyjádření vedoucímu oddělení výkonu trestu ze dne 6. 11. 2024* dodal, že s ním žalobce začal udržovat písemný kontakt, ale až ve Věznici Vinařice.
 22. Podle *shodných tvrzení účastníků*, jež vzal soud podle § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. za svá skutková zjištění:
 - a) Žalobce s V. B. byl od svého nástupu do výkonu trestu odnětí svobody do přesunutí do Věznice Vinařice v pravidelném telefonním kontaktu (od 23. 10. 2020 do 26. 7. 2024), přičemž ve Věznici Kynšperk nad Ohří komunikovali též prostřednictvím aplikace Skype.
 - b) Ve Věznici Ostrov a Věznici Kynšperk nad Ohří měl žalobce povoleno komunikovat prostřednictvím telefonu i s žalobcovým strýcem A. B. a s duchovními bratry Církve adventistů sedmého dne F. B. a P. Š.
 - c) V době vyhlášení rozsudku trval skutkový stav, z něhož vychází žaloba: Žalovaná žalobci umožnila telefonní kontakt s V. B. a F. B., ale neumožnila mu telefonní kontakt s A. B. a P. Š.
 23. Z *žádostí o vydání telefonní karty, povolení změny tel. čísla*, jež byly posuzovány ve Věznici Ostrov, je zřejmé, že
 - a) dne 28. 6. 2023 věznice schválila telefonní kontakt s P. Š., přičemž dne 27. 6. 2023 bylo ověřeno, že tato osoba skutečně toto číslo používá; a
 - b) dne 29. 9. 2022 věznice schválila telefonní kontakt s A. B.
 24. V *čestném prohlášení ze dne 29. 10. 2022* A. B. prohlásil, že je žalobcovým strýcem.
 25. Součástí žalobcova osobního spisu je i *odůvodnění žádosti o povolení telefonního čísla ze dne 23. 6. 2023*, v němž žalobce Věznici Ostrov vysvětluje, že je členem Církve adventistů
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

sedmého dne, přičemž P. Š. je žalobcovým kazatelem, který žalobce ve Věznici Ostrov osobně navštěvoval. To odpovídá i tomu, co příslušník Věznice Ostrov zjistil při ověřování telefonního čísla P. Š. (*žádostí o vydání telefonní karty, povolení změny tel. čísla*). Žalobci ve Věznici Ostrov poskytoval duchovní rozmluvu osobně i prostřednictvím aplikace Skype.

26. *Při jednání vyšlo najevo* (§ 132 občanského soudního řádu *in fine* ve spojení s § 64 s. ř. s.), že při schvalování telefonního kontaktu žalobce s F. B. žalovaná již nepožadovala, aby žalobce doložil písemnou komunikaci. Tento kontakt schválila i z toho důvodu, že se žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody dobře choval.
27. Žalovaná *při jednání* k dotazu soudu dále upřesnila, že žalobce se při užívání telefonu ve výkonu trestu odnětí svobody dopustil trestné činnosti tak, že měl „prostřednictvím telefonu z lidí vylákávat peníze“. K dotazu soudu dodala, že trestná činnosti sice byla spáchána ve výkonu trestu odnětí svobody a v souvislosti s možností užívat telefon, avšak netýkala se osob, s nimiž žalobce nyní požaduje schválit telefonní kontakt. To při jednání potvrdil i žalobce.

Právní posouzení

28. Podle § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody odsouzený má právo na použití telefonu ke kontaktu *s osobou blízkou* v době vymezené vnitřním řádem věznice; při tom může použít pouze telefon určený pro tento účel věznicí. Toto právo odsouzeného *lze omezit pouze v odůvodněných případech*, zejména je-li to nutné k ochraně bezpečnosti nebo práv jiných osob (odst. 1).
29. Odsouzený má právo na použití telefonu v době vymezené vnitřním řádem věznice ke kontaktu se svým obhájcem nebo advokátem, který odsouzeného zastupuje v jiné věci (odst. 2).
30. *V zájmu nápravy odsouzeného nebo z jiného závažného důvodu* lze odsouzenému povolit použití telefonu ke kontaktu *s jinou osobou*, než jsou osoby uvedené v odstavcích 1 a 2 (odst. 3).
31. Náklady spojené s použitím telefonu hradí odsouzený (odst. 4).
32. Nejde-li o telefonáty s osobou uvedenou v § 17 odst. 3 nebo § 61 odst. 9, je Vězeňská služba oprávněna se seznamovat formou odposlechu s telefonáty uvedenými v odstavcích 1 a 3 a pořizovat jejich záznam (odst. 5).
33. Podle § 20 zákona o výkonu trestu odnětí svobody odsouzenému se zajišťuje právo na poskytování duchovních a dalších obdobných služeb sledujících humanitární cíle v rozsahu vyplývajícím ze zvláštních právních předpisů (odst. 1).
34. Podle odstavce 4 tohoto ustanovení se církev může podílet na naplňování účelu výkonu trestu poskytováním duchovní služby zejména b) individuálními rozhovory, pastoračními návštěvami a umožněním individuálního přístupu k náboženským úkonům, f) při přípravě odsouzených k jejich propuštění, g) dalšími vhodnými formami přispívajícími k dosažení účelu výkonu trestu.
35. Podle § 25 prováděcí vyhlášky zabývajícího se užíváním telefonu platí, že před povolením užívat telefon je zaměstnanec pověřený ředitelem věznice povinen zkontrolovat správnost údajů uvedených v žádosti odsouzeného (odst. 1).

36. Oprávnění Vězeňské služby seznamovat se s obsahem telefonátů je realizováno zpravidla kontrolou záznamu telefonátů na záznamovém médiu, výjimečně přímým odposlechem ředitelem věznice pověřeným zaměstnancem Vězeňské služby. Pokud obsah telefonátu zakládá podezření, že je připravován nebo páčán trestný čin, Vězeňská služba předá záznam telefonátu orgánu činnému v trestním řízení, v případě přímého odposlechu hovor přeruší a událost oznámí (odst. 2).
37. Veškeré telefonáty odsouzeného se evidují (odst. 4).
38. Žalovaná užívání telefonu upravuje i v čl. 12 interního předpisu (Vnitřním řádem pro odsouzené ze dne 31. 12. 2024).
39. Telefonování odsouzených je ve věznici zajištěno prostřednictvím neveřejných telefonních přístrojů externího poskytovatele. Telefonní přístroje jsou pro odsouzené volně přístupné na chodbě každého oddílu či na vycházkových dvorech. Podmínky využívání neveřejných telefonních přístrojů a ceník služeb je vyvěšen na nástěnce či na vyžádání k nahlédnutí u vychovatele (odst. 1).
40. Odsouzeným je umožněno telefonovat zpravidla denně od 6 do 22 hodin (vyjma doby stanovené k výdeji stravy, početní prověrce stavů, aktivit programu zacházení apod.). Délka telefonních hovorů s osobami blízkými je zpravidla 20 minut denně. Telefonní hovory s obhájcem a zplnomocněným advokátem nejsou časově omezeny (odst. 2).
41. Odsouzenému je na základě jeho písemné žádosti zřízen telefonní účet a vydána karta s přístupovými údaji k tomuto účtu. Na žádosti o vydání karty odsouzený stvrdí svým podpisem převzetí této karty. Originál žádosti se ponechá odsouzenému. Přístupové údaje (číslo telefonního účtu a PIN kód) slouží pro přihlášení k telefonnímu automatu. Přístupové údaje si odsouzený uschová a nesdílí je jiné osobě. Přidělený PIN si může odsouzený prostřednictvím telefonního automatu změnit (odst. 3).
42. V žádosti o zřízení telefonního účtu odsouzený uvede potřebné kontakty na osoby blízké. Tuto žádost odsouzený předá vychovateli. Originál žádosti s uvedenými kontakty na osoby blízké se zakládá do osobní karty vězněné osoby. V případě povolení použití telefonu s jinou než osobou blízkou, obhájcem nebo zplnomocněným advokátem se postupuje v souladu s právními předpisy. Odsouzený může následně požádat o změnu již schválených telefonních kontaktů (odst. 4).
43. Telefonní přístroje jsou umístěny v oddílech odsouzených, vycházkových dvorech, v prostorách oddílu výkonu kázeňský trestů, krizovém oddílu a lůžkové části zdravotnického střediska (odst. 8).
44. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 6 As 240/2024-34, omezení komunikace prostřednictvím telefonu s „vnějším světem“ vyplývající z § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je zřetelně vystaveno na odlišných úrovních. Do první kategorie telefonních hovorů spadá kontakt odsouzeného s *osobami blízkými* v době vymezené vnitřním řádem věznice, který může být omezen pouze v odůvodněných případech, zejména je-li to nutné k ochraně bezpečnosti nebo práv jiných osob. Tento kontakt s osobami blízkými byl liberalizován zákonem č. 276/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Do té doby bylo vězňům umožněno použití telefonu ke kontaktu s osobou blízkou pouze v odůvodněných případech. Novelizace zákona reflektovala skutečnost, že možnost Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

telefonního kontaktu s osobou blízkou je jedním z prostředků k udržování a posilování pozitivních vnějších sociálních vazeb odsouzeného, a proto by mělo být omezeno pouze ve výjimečných případech. Do druhé kategorie telefonní komunikace náleží použití telefonu (opět v době vymezené vnitřním řádem věznice) ke kontaktu s *obhájcem* či *advokátem, který odsouzeného zastupuje v jiné věci*. Jedná se o komunikaci, která slouží k uplatňování práv a oprávněných zájmů vězně a je nedílnou součástí práva na obhajobu zaručeného čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a práva na právní pomoc garantovaného čl. 37 odst. 2 Listiny. Tato práva zahrnují jednak vedení komunikace a jednak právo rozhovoru bez přítomnosti třetích osob. Proto podle § 18 odst. 5 zákona o výkonu trestu odnětí svobody není vězeňská služba oprávněna seznamovat se formou odposlechu s těmito telefonáty a pořizovat jejich záznam. Právo mít obhájce zahrnuje právo se s obhájcem nerušeně a důvěrně radit a její nedůvodné omezení by bylo v rozporu s požadavkem přiměřenosti zásahu do základních práv a svobod ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny. Odsouzený má právo na právní pomoc i ve výkonu trestu odnětí svobody. Do třetí, poslední kategorie spadá použití telefonu ke kontaktu s *dalšími osobami*. Jedná se o zbytkovou kategorii, neboť § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody výslovně upravuje použití telefonu ke kontaktu s jinou osobou, než jsou osoby uvedené v odstavcích 1 a 2. Telefonní kontakt s těmito osobami podléhá největším omezením, neboť se při něm nerealizuje právo vězně na obhajobu či právní pomoc, ani nedochází k omezení kontaktu s nejbližšími osobami. Uvedenému odpovídá skutečnost, že povolit odsouzenému použití telefonu ke kontaktu s jinou osobu lze pouze v zájmu jeho nápravy nebo z jiného závažného důvodu, jak vyplývá z uvození § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Jestliže tedy odsouzení požívají relativně široké právo na telefonní kontakt s blízkými osobami a s obhájcem či advokátem, telefonní kontakt s jinou osobou je podmíněn existencí zvláštních důvodů.

45. Žalobce namítal, že pokud je odsouzenému telefonní kontakt podle § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody schválen v jedné věznici, nemůže ve druhé věznici po jeho přemístění dojít k přehodnocování splnění podmínek tohoto ustanovení, ledaže se by zde byly nové *důvodné pochybnosti* zpochybňující splnění těchto podmínek. S tímto obecným závěrem se soud zcela neztotožňuje.
46. NSS v citovaném rozsudku sice posuzoval odlišný případ, ale jeho dílčí závěry jsou přenositelné i na nyní posuzovanou věc. V rozsudku NSS řešil to, jak k žádostem odsouzených podle § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody přistupují ve Věznici Mírov. Praxe realizace telefonního kontaktu odsouzených v této věznici používala dva druhy formulářů – formulář *Žádost odsouzeného o povolení telefonních čísel s kolonkami pro seznam telefonních čísel podle § 18 odst. 1 zákona o výkonu trestu a seznam čísel podle § 18 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody* bez kolonek, formulář *Žádost o jednorázové užití telefonu (podle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody)* s kolonkami mj. pro důvod použití telefonu. Dva druhy formulářů přitom reflektovaly dva odlišné způsoby povolování použití telefonu Věznici Mírov, a sice zavedení tzv. trvalého seznamu povolených telefonních kontaktů pro kontakty ve smyslu § 18 odst. 1 a 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, pro které platí jejich prvotní prověření ve smyslu ověření správnosti kontaktu a dále již jejich realizace bez dalšího a naproti tomu „*jednorázové užití telefonu*“ v případě kontaktu s osobami podle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody podléhající prověření a následnému posouzení důvodnosti pro každý jednotlivý případ žádosti o realizaci takového kontaktu. Podle NSS praxe, která ve formulářových žádostech o užití telefonu podle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody požaduje sdělení důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

telefonátu a na základě uvedených důvodů vychovatel a správní orgán posoudí důvodnost žádosti, je v souladu se zákonem o výkonu trestu odnětí svobody. Tento výklad nevylučuje, aby se důvody pro použití telefonu opakovaly a odsouzený mohl vícekrát hovořit s jedním volaným. Příslušný orgán věznice ovšem může individuálně posoudit, zda je žádost podepřena zákonnými důvody a je namístě jí vyhovět.

47. Uplatní-li se tedy tyto úvahy na praxi Věznice Mírov, která vyžadovala jednorázové schválení každé žádosti odsouzeného o realizaci telefonního hovoru podle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, tím spíše je přípustné, aby žalovaná mohla u každého nového odsouzeného opětovně posuzovat to, zda podle jejího názoru jsou splněny zákonné podmínky. To platí bezpochyby v případě žádosti podle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
48. Ani v případě „privilegované“ skupiny telefonních kontaktů podle § 18 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody však nelze každé jednotlivé věznici upřít právo posuzovat i opětovně splnění zákonných podmínek. Každá věznice postupuje při výkonu trestu odnětí svobody do jisté míry autonomně, vydává se souhlasem generálního ředitelství Vězeňské služby podle § 14 zákona o výkonu trestu odnětí svobody vlastní vnitřní řád, *který upravuje denní rozvrh chodu věznice, činnost odsouzených, jejich podíl na řešení otázek souvisejících se životem ve věznici a další záležitosti, stanoví-li tak tento zákon*, a nově přichozího odsouzeného o svých pravidlech podle § 6 odst. 2 zákona o výkonu trestu vždy znova poučuje. To ovšem neznamená, že při posuzování splnění podmínek § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody má zcela neomezené uvážení. Má-li v úmyslu se od přechozího posouzení splnění zákonných podmínek v jiné věznici odchýlit, musí se s ní (a její praxí) vypořádat a zohlednit ji. Ostatně, všechny k tomu relevantní podklady má v osobním spise odsouzeného (žalobcovy předchozí žádosti a jejich výsledek apod.), z něhož má vycházet a nepřehlížet je.
49. Tak tomu v nyní posuzované věci nebylo. Žalovaná sice tvrdila, že při splnění podmínek § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody posuzuje hloubku každého vztahu individuálně (např. měla přihlížet ke komplexním zprávám), z obsahu předloženého spisu (formulářových žádostí) však tyto závěry (ani důvodné pochybnosti, že se okolnosti oproti předchozímu stavu změnily) neplynou a žalovaná opodstatněnost těchto tvrzení nepodpořila ani při jednání. Naopak, nevyhovění žalobcově žádosti o umožnění telefonních hovorů vykazuje *prvky svévole*. Ačkoli totiž vychovatel a sociální pracovník doporučili schválit všechny žalobcem vyjmenované osoby (vyjma F. B.) s odůvodněním, že ve Věznici Kynšperk byly tyto telefonní kontakty využívány a žalobce na ně též poukázal při zpracovávání komplexní zprávy (její aktualizace), vedoucí oddělení výkonu trestu se od těchto doporučení odchýlil, aniž by svůj postup jakkoliv odůvodnil, a požadoval, aby žalobce doložil „korespondenční kontakt“. Tento požadavek soud nepovažuje za legitimní. Pokud měl žalobce možnost v předchozích věznicích s těmito osobami komunikovat prostřednictvím telefonu (a tato skutečnost vyplývala z postoupeného osobního spisu), nedává žádný smysl, aby s těmito osobami žalobce musel zároveň udržovat i písemnou korespondenci. Kontextu předchozí komunikace prostřednictvím telefonu a realit 21. století se tento požadavek zcela vymyká, a to podle soudu i v rámci poměrů výkonu trestu odnětí svobody. Je navíc oslaben i tím, že F. B. byl jako telefonní kontakt schválen následně, aniž by žalovaná na splnění této podmínky nadále trvala. Uvedla-li při jednání žalovaná, že tento telefonní kontakt žalobci následně schválila pro žalobcovo dobré chování, jen to potvrzuje, že požadavek na doložení písemné komunikace byl nelegitimní a pravděpodobně jen zástupný. Navíc toto tvrzení implikuje, že schválení (dalšího) telefonního kontaktu Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vnímá žalovaná jako odměnu pro vězně (a naopak neschválení jako formu trestu), což je s ohledem na podmínky § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody (viz důvody změny právní úpravy popsané v bodě 44 tohoto rozsudku) nepřípustné. Žalovaná při jednání poprvé poukázala dále na to, že V. B. jako telefonní kontakt neschválila i z toho důvodu, že se mělo jednat o žalobcovu bývalou přítelkyni, avšak v informačním systému žalované měl žalobce jako současnou přítelkyni označenou jinou osobu. To však z žalobcových formulářových žádostí neplyne (do nich přitom žalovaná mohla tyto úvahy promítnout). Nic to ani na výše uvedeném nemění. Žalobce žádal, aby mohl telefonicky komunikovat s V. B. I pokud by měl přítelkyni novou, nevylučuje to, aby mohl komunikovat s bývalou přítelkyní, a i ta byla osobou blízkou. Podoby soukromých vztahů bývají pestré a nelze na ně bez dalšího uplatňovat paušalizující předsudky.

50. Pokud jde o definici osoby blízké podle § 18 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, žalovaná poukazovala na § 22 občanského zákoníku, § 125 trestního zákoníku a bod 17 nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2018, sp. zn. II. ÚS 955/18 (N 120/90 SbNU 31). To ovšem nejsou přílehlavé prameny, z nichž lze bez dalšího vycházet. Občanský zákoník upravuje soukromoprávní poměry, které se diametrálně liší od vztahu mezi odsouzeným a věznicí, na něž se uplatní zákon o výkonu trestu odnětí svobody. Může být tedy jen pomocným pramenem, který požadavky na splnění podmínek § 18 nemůže zpřísnovat v neprospěch adresátů veřejnoprávní normy. Tím spíše jím nemůže být ani trestní zákoník, který upravuje pravidla, za nichž je skutek trestným činem a jaký trest za něho lze uložit, a nálezu sp. zn. II. ÚS 955/18 zabývající se právem odeprít výpověď. U nich je totiž pochopitelné, že pro to, aby někdo mohl být „osobou blízkou“, platí přísná pravidla (naplnění skutkové podstaty trestného činu či právo odeprít výpověď, již je jinak každý povinen poskytnout, přičemž se může jednat o rozhodující důkaz v trestním řízení). V kontextu § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je třeba zohlednit, že komunikační svoboda spolu s dalšími ústavně garantovanými základními právy dotváří osobnostní sféru jedince jako zcela nezbytnou podmínku důstojné existence a rozvoje lidského života (viz např. nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10). Z žalovanou odkazovaných pramenů lze tudíž vycházet jen velmi omezeně a podpůrně, přičemž právo podle § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je nutné posuzovat benevolentněji ve prospěch odsouzených.
51. Je sice jistě pravda, že tohoto práva může odsouzený zneužít; tím spíše pokud se žalobce v souvislosti s užíváním telefonu ve výkonu trestu odnětí svobody v minulosti dopustil trestné činnosti. To však zákonná úprava zohledňuje, protože toto právo lze omezit, je-li to nutné k ochraně bezpečnosti nebo práv jiných osob (§ 18 odst. 1) a Vězeňská služba je oprávněna se seznamovat formou odposlechu s telefonáty uvedenými v odstavcích 1 a 3 a pořizovat jejich záznam (§ 18 odst. 5). Pokud obsah telefonátu zakládá podezření, že je připravován nebo páčán trestný čin, Vězeňská služba předá záznam telefonátu orgánu činnému v trestním řízení (§ 25 odst. 2 prováděcí vyhlášky).
52. V této věci sice žalovaná příliš nerozlišovala, že na žalobcem požadované osoby se uplatní dva zákonné režimy (§ 18 odst. 1 a § 18 odst. 3). Soud tak jen pro pořádek konstatuje, že telefonní kontakty s duchovními je namíste posuzovat podle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody – je tedy třeba splnit i podmínku, že povolit telefonní kontakt s jinou osobou lze jen tehdy, pokud je to *v zájmu nápravy odsouzeného nebo z jiného závažného důvodu*. Soud se pak ztotožňuje s žalobcem, že telefonní kontakt odsouzeného s duchovním může přispět k jeho nápravě. I zákon o výkonu trestu odnětí svobody s činností duchovních Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

počítá (§ 20), mohou se podílet na naplňování účelu výkonu trestu odnětí svobody poskytováním duchovní služby zejména individuálními rozhovory, pastoračními návštěvami a umožněním individuálního přístupu k náboženským úkonům, při přípravě odsouzených k jejich propuštění, dalšími vhodnými formami přispívajícími k dosažení účelu výkonu trestu [odst. 4 písm. b), f) a g) tohoto ustanovení]. I odborná literatura telefonní kontakt s duchovním zařazuje mezi příklady naplnění § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody podporující nápravu odsouzeného (srov. Kalvodová, V. *Zákon o výkonu trestu odnětí svobody: Komentář*. Dostupný v systému ASPI).

53. Soud proto nevidí žádný racionální důvod, aby byl žalobci telefonní kontakt s duchovnímu v tomto případě odpírán. Tímto důvodem nemůže být ani to, že žalovaná umožnila žalobci telefonní kontakt s F. B. a žalobce může svoji víru praktikovat i jinou formou podle vnitřního řádu věznice. Zákon počet telefonních kontaktů ničím neomezuje a soudu není vůbec zřejmé, proč by tak měla činit žalovaná. Tím spíše dává smysl žalobci umožnit volat více schváleným telefonním kontaktům, pokud jsou žalobcova volání často neúspěšná. Tuto skutečnost je třeba zohlednit v žalobcův prospěch, nikoli v jeho neprospěch, jak činí žalovaná. Účelem telefonních hovorů s jinými osobami je přeci lidské vztahy rozvíjet. Proto působí až cynicky hodnocení žalované, že žalobce si sám žádné blízké kontakty mimo věznici nevytvořil. Není se čemu divit, pokud mu v tom žalovaná sama nevyhověním žalobcovým žádostem o telefonní hovory bez legitimních, racionálních a zákonných důvodů brání.
54. Je třeba zohlednit, že náklady spojené s použitím telefonu hradí odsouzený (§ 18 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Telefonní přístroje jsou pro odsouzené volně přístupné na chodbě každého oddílu či na vycházkových dvorech (čl. 12 odst. 1 vnitřního řádu pro odsouzené). Pokud má tedy odsouzený v úmyslu telefonovat na schválená telefonní čísla, nemusí o to nikoho nijak zvláště žádat. S realizací tohoto práva proto nesouvisí navýšení jakýkoliv nákladů (finančních či personálních). Nelze pochopitelně opomenout případy, kdy je omezení ve veřejném zájmu (viz případy popsány výše – např. páčání trestného činu), v tomto případě však i žalovaná uznala, že žalobce se trestné činnosti nedopouštěl s osobami, s nimiž žádal, aby mohl telefonovat a neplyne to ani z obsahu předloženého spisu. V případě schválených čísel, jež jsou dopředu ověřena a na něž jako jediná lze prostřednictvím přidělené karty volat (čl. 12 odst. 3 vnitřního řádu pro odsouzené), je riziko zneužití tohoto práva (a potřeba potenciálně zvýšených personálních kapacit na kontrolu hovorů) minimalizováno. Opačný výklad by nutně musel vést k tomu, že dopustí-li se odsouzený ve výkonu trestu odnětí svobody trestné činnosti, jež bude souviset s užíváním telefonu, je třeba mu do budoucna jakoukoliv telefonní komunikaci podle § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody zakázat. To však paušálně právní úprava neumožňuje, vždy je třeba individuálně hodnotit každý jednotlivý případ a požadované telefonní číslo.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto konstatoval, že se žalovaná vůči žalobci dopustila nezákonného zásahu spočívajícího v neumožnění telefonního kontaktu s V. B., A. B., F. B. a P. Š. Jelikož zásah žalované částečně trvá (ve vztahu k telefonnímu kontaktu s A. B. a P. Š.), přikázal žalované ve výroku II. tohoto rozsudku, aby postupovala v souladu s jejími povinnostmi, jež jí v zájmu práv žalobce zákon ukládá (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

56. Soud však zdůrazňuje, že k těmto závěrům dospěl na základě účastníky přednesených skutečností, přičemž *změní-li se skutkový stav či důvody, z nichž soud vycházel a na jejichž základu vydal tento rozsudek*, žalovaná je oprávněna (povinná) žalobci toto práva omezit. I to je žalovaná pochopitelně povinná řádně a přesvědčivě odůvodnit.
57. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná ve věci neměla úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, ale při jednání uvedl, že mu žádné náklady řízení nevznikly.
58. Usnesením ze dne 12. 8. 2024, č. j. 41 Na 17/2024-14, soud žalobci ustanovil zástupce z řad advokátů. Podle § 35 odst. 10 věty první s. ř. s. hotové výdaje ustanoveného zástupce a jeho odměnu za zastupování platí stát. Ustanovený zástupce má právo na odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč [první porada s klientem, k níž došlo dne 24. 8. 2024, včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.)] a náhradu hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2023). Dále má ustanovený zástupce právo na odměnu za tři úkony právní služby ve výši 4 620 Kč [dvakrát písemné podání ve věci samé a účast při soudním jednání podle § 11 odst. 1 písm. d) a g) a § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025] a náhrada hotových výdajů ve výši třikrát 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025). Soud ustanovenému zástupci nepřiznal právo na odměnu za podání ze dne 31. 3. 2025, neboť v něm jen zopakoval dosavadní argumentaci, přičemž na stanovisko žalované mohl reagovat při jednání, jehož nařízení požadoval. Ustanovený zástupce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty. Náleží mu tedy náhrada daně z přidané hodnoty ve výši 3 908,10 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy zástupci žalobce náleží 22 518,10 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li žalovaná povinnosti ve lhůtě uložené tímto rozsudkem dobrovolně, může se žalobce domáhat nařízení exekuce či soudního výkonu rozhodnutí.

Praha 10. června 2025

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu